

TA BOLEST NIJE NA SMRT

5. korizmena nedjelja, A

Može se čovjek junačiti i kazati da ga ničega nije strah. Međutim, kada se stvarno suoči sa smrću svojih najbližih, pogotovo kada stoji pred vlastitom smrću, onda je svako junačenje lažno. Jer, svaki se čovjek plaši smrti. Onaj tko se ne bi plašio, jednostavno nije duševno zdrav. Da se ne bi uzbudili neki pobožni duhovi, recimo odmah da je strah od smrti urođen (pa i Isusa je spopao užas i tjeskoba), samo što se čovjek snagom vjere i Božjom milošću može izdići iznad toga.

To nam danas čini Gospodin. Želi nas izdići iznad smrtnoga straha. Evo. Isus zna da je njegov prijatelj Lazar teško bolestan. Pa ipak ne hiti da ga ozdravi, nego odgađa svoj dolazak uz obrazloženje: „*Ta bolest nije na smrt.*“ Kada se Isus pojavljuje u Betaniji gdje je Lazar živio, pokojnikove mu sestre, Marta, a zatim Marija na svoj način spočitavaju: „Da si bio ovdje, brat naš ne bi umro.“ Ne bi bilo dobro kad bismo ovo gledali i suviše jednostavno: znao je Isus da će Lazar biti uskrišen, pa ga se nisu ticala te suze. Isus je kao čovjek bio duboko potresen, da je čak i sam zaplakao. I Marta i Marija, i Isus, kao i susjedi i prijatelji Lazarovi isto osjećaju: plaču zbog smrti dobrog čovjeka, brata i prijatelja. I ne mogu tu pomoći neke riječi rečene na brzini niti isprazno tapšanje po ramenu.

Pa ipak, Isus je bio rekao da ta bolest i nije na smrt, iako bi bilo točnije da je rekao kako ta smrt nije na (pravu) smrt. Čovjeka koji je bio već četiri dana mrtav, Lazara, Isus uskrišava i vraća u zemaljski život. A sve to stoji u evanđelju da bismo i mi znali ići pravim putem. Evo nam tri usmjerenja.

Prvo. Dok smo na zemlji, naši nas križevi bole, a smrt straši. Ne trebamo se strašiti niti stidjeti tih osjećaja. Nije znak premalene vjere ako nas rana boli, smrt plaši, a neizvjesnost katkada dovodi do tjeskobe. Sve je to ljudsko, sve je to i Isus osjećao. Neiskreno je isprazno junačenje. Ispadne da ne priznajemo niti prihvaćamo svoju narav: kao da smo uzvišeniji od Isusa koji nije skrivao svoje ljudske osjećaje. Jer, i Isus je plakao i padao u tjeskobu! I zbog Lazara i zbog sebe kad se ono krvlju znojio.

Drugo. Isus daje smisao našem trpljenju. Na ovoj zemlji on ne dokida patnje i nevolje, ne dokida ni zemaljsku smrt. Međutim, on daje smisao našim patnjama, po svom uskrsnuću on otupljuje žalac smrti i ona postaje tek prijelaz u konačnu slavu uskrsnuća. To onda znači da se u svjetlu vjere i ne trebamo plašiti, jer je Krist vječni Pobjednik nad grijehom i smrću. To je onaj iskorak vjere koji ne dopušta da nas satru naš prirodni strah i ljudska tjeskoba. Jer je Isus Gospodar i života i smrti.

Treće i najvažnije. Lazar se vratio u prijašnji život. To je bila tek slika onoga što se kasnije u Kristu ostvario: poslije svoje smrti Krist je uskrsnuo u novi, nebeski život, tako da više nikada ne umre. Uskrsnuli Isus ulazi u nebesku slavu, on je proslavljen. I time i za nas otvorio pristup u takvo isto uskrsnuće. Naime, po vazmenom otajstvu Kristove muke, smrti i uskrsnuća mi kršteni mi već smo uvedeni u takav nov način života. I mi onda iščekujemo istu proslavu s Kristom. iščekujemo uskrsnuće tijela gdje više neće biti i jauka ni boli ni tjeskobe. Iščekujemo novi život gdje će Bog biti sve u svemu, gdje ćemo Boga gledati licem u lice i gdje više neće biti potrebno da

Bogu postavljamo ikakva pitanja. To je onaj zadnji smisao svih naših nevolja, patnja i stradanja.

Zvonko Pažin